

PREMIÈRE FILM OVER MOLUKSE DORPJE AAN RAND VUGHT

‘Meer begrip voor emoties ouders’

Hij zegt het met een knipoog, ergens in de film. „Dit is nét het dorp van Asterix. Wij hebben standgehouden.” Daarmee slaat Ton Latuhihin, oud-voorzitter van de Kampraad van woonoord Lunetten de spijker op de kop.

Ton de Kort

Vught

Aan de rand van Vught is al 72 jaar dat Molukse dorpje te vinden. Daarover maakte regisseur Ellen van Kempen een documentaire. *Kampong Lunetten* ging zaterdag in première in DePetrus. Het werd een avond met een lach en een traan.

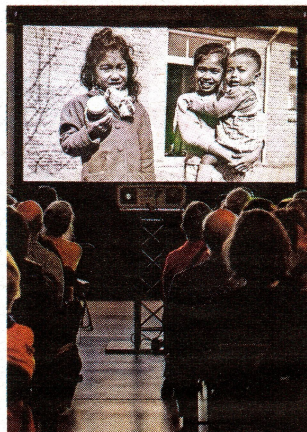
DePetrus was een passend decor voor de première van ‘Kampong Lunetten, het laatste woonoord van Nederland’. De stoelen waren tot de laatste plek gevuld. Een band van Molukse pensio-nado’s bracht het publiek in de stemming. Filmmaker Ellen van Kempen kon melden dat er een voorvertoning was geweest, voor iedereen die in de film zit.

Zakdoek er bij pakken

Ze stond stil bij enkelen van hen, die de première niet meer mee mochten maken: Louise Parihala, Ietje Capelle-Tuapattinaya en ‘meester’ Frans van den Berg. Van Kempen adviseerde gasten hun zakdoek er bij te pakken: „Mensen vertellen met open hart hun verhaal.”

De volgende anderhalf uur wisselden lachsalvo’s en emotionele momenten elkaar af in een visueel monument voor 72 jaar ‘Kamp Vught’, zoals het woonoord bekendstaat. Beelden van nu werden afgewisseld met oude beelden en fotomateriaal.

Vier generaties Vughtse Molukkers komen voorbij: van oud-bewoners tot huidige bewoners. De pijn van de voormalig KNIL-

▲ Beelden van nu werden afgewisseld met oude beelden en fotomateriaal. FOTO: JAN ZANDEE

militairen wordt voelbaar in de woorden van hun kinderen. Naast pijn is trots een element dat van het scherm spettert. De saamhorigheid van de Molukse gemeenschap is voelbaar, de verwevenheid met het woonoord ook.

Ongeregeldheden 1951

Van Kempen en haar team zijn erin geslaagd om de strijd van de

Ik heb er daar wel eens van langs gekregen met de koppelriem

– Nelis Parinussa

Molukkers in Vught in woord en beeld te vatten. Die strijd was soms zelfs letterlijk, zoals bij ongeregelheden in 1951. Huisarts Wilbert van Acker hield zijn spreekuur op het woonoord en vertelt over trauma’s en PTSS, „wat toen nog niet bestond”.

Bekende en minder bekende Molukkers komen voorbij, waarbij ook het activisme uit de jaren 60 en 70 wordt aangeroerd.

Hechte gemeenschap

Wat blijft is het beeld van een hechte gemeenschap. De warmte is door de documentaire voelbaar. Voormalig burgemeester Fred de Graaf praat over 1989, toen het akkoord over de renovatie van het woonoord officieel werd bekrachtigd.

Een massaal applaus klonk na de laatste beelden. Ron Hehanussa, die als baby naar Vught kwam, kijkt met een warm gevoel terug op de film. „Die maakt veel los”, erkent hij. „Nu begrijp je de emoties van je ouders destijds.” Hij zou graag zien dat ook het onderwijs aandacht aan de Molukse geschiedenis gaat besteden.

Heel emotioneel

Nelis Parinussa, die in de film trompet speelt, noemt de vertoning: „Heel emotioneel. Ik denk aan mijn ouders.” Hij woont nog altijd op het woonoord, waar zijn vader als gewezen KNIL-militair in 1951 neerstreek. „Ik heb er daar wel eens van langs gekregen met de militaire koppelriem, als vader kwaad werd.”

Voor filmmaakster van Kempen voelde de avond als een warm bad: „Ik ben dankbaar dat ik dit verhaal heb mogen maken. Wij kunnen hier ook nu nog heel veel van leren.”

De documentaire verdwijnt niet op de plank. Het Vughts Museum bekijkt waar en wanneer die verder vertoond wordt.